Veșminte pentru slavă și frumusețe

Tipologia profetică a îmbrăcămintei Marelui Preot aplicată spiritului, sufletului şi trupului uman!

https://www.firstloveministry.com/Earls/booklets/vsa/vsa03.htm

„*Să vă arăt*", *zice* Domnul, „*ce se va ivi la sfârşitul acestui veac. Este chiar ceea ce citiţi în Cuvântul Meu. Şi ce spune?* «*Hristos a iubit biserica şi S-a dat pe Sine însuşi pentru ea, ca s-o sfinţească şi s-o curăţească prin botezul cu apă, prin cuvânt, ca să o înfăţişeze înaintea Lui o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană*.» (***Efeseni 5:25-27***). *Ascultaţi acum glasul celui de-al Şaptelea Mesager care vorbeşte. Şapte este numărul bisericii Mele - cei care au fost chemaţi din această lume şi s-au alăturat Mie; de aceea, vorbesc în puterea sau esenţa numărului Şapte celor care îmi vor auzi glasul şi vor deveni parte din ceea ce mă pregătesc să aduc la iveală. Căci timpul este acum şi toate lucrurile duc la venirea la iveală a acestei biserici glorioase*.

Veţi observa că este o biserică glorioasă pe care Mi-o voi prezenta Mie Însumi; nu Mi-o voi prezenta Mie Însumi şi apoi o voi face glorioasă. Va fi glorioasă pe pământ înainte de a fi glorioasă în Ceruri. Permiteţi-mi, aşadar, să vă conduc la Cuvântul Meu şi să vă dezvălui tipul pe care l-am adoptat pentru a portretiza această biserică glorioasă.

Veţi deschide ***capitolul 28 din Exod*** *şi acolo veţi vedea Marele Preot şi veşmintele care au fost făcute pentru el. Este scris că veşmintele erau „pentru slavă şi frumuseţe*" (***28:2***). *Ele au fost făcute special pentru ca Marele Preot să-mi poată sluji în slujba preoţească. Acum ascultaţi cuvântul Meu! Veşmintele înfăţişează slava şi frumuseţea care vor ieşi la iveală în biserica Mea* ***în această zi din urmă****, căci Marele Preot şi veşmintele sunt o imagine a ceea ce se va împlini într-un popor care a fost complet unit cu Mine.* ***Marele Preot este un tip al întregului Trup al lui Hristos, atât Cap, cât şi membre.*** *Împlinirea principală a slujirii Marelui Preot a fost realizată în persoana şi slujirea lui Isus Hristos: viaţa, moartea, învierea şi glorificarea Lui. Dar împlinirea completă trebuie să se manifeste în „****misterul" Trupului Său*** *- acel popor care va arăta slava şi frumuseţea Lui pe pământ şi apoi va fi unit cu El în Împărăţia cerească: care au fost făcuţi UNUL cu El în slujirea Sa preoţească; care sunt „mădulare ale Trupului Său, din carnea Lui şi din oasele Lui*" (***Efeseni 5:30***).

Această unitate este înfăţişată în imaginea psalmistului despre untdelemnul de ungere care era turnat pe capul Marelui Preot şi se revărsa pe veşmintele sale. „*Iată, ce bine şi ce plăcut este să locuiască fraţii împreună în unitate! Este ca untul de mare preţ de pe cap, care se revarsă pe barbă, pe barba lui Aaron şi se coboară până la poalele veşmintelor sale*" (***Psalmul 133:1-2***).

Pentru a arăta că veşmintele slavei şi frumuseţii cu care a fost împodobit Aaron reprezintă slujirea unei biserici glorioase pe pământ, aş vrea să vă atrag atenţia asupra ceremoniilor desfăşurate în ***marea Zi a Ispăşirii****. Acolo veţi observa că Marele Preot, pentru a sluji dincolo de văl, care este un simbol al locurilor cereşti, s-a dezbrăcat de hainele sale frumoase şi s-a schimbat în haine de un alb curat din cap până în picioare* (***Leviticul 16:4***). *Aceste haine albe de in trebuiau purtate doar în slujirea sa de dincolo de văl, iar când aceasta era terminată, le scotea şi îşi punea hainele obişnuite* (***Leviticul 16:23***). *Acum ce ilustrează aceasta? Prezintă faptul că, atunci când Trupul lui Hristos îşi va termina slujirea pe pământ, va avea loc o „****îmbrăcare****" a trupurilor schimbate şi transpuse, care* ***nu vor mai fi carne şi sânge, ci carne şi oase*** (***Luca 24:39***). *Astfel de trupuri sau haine sunt pentru cei care sunt complet îmbrăcaţi în inul alb al dreptăţii* (***Apocalipsa 19:8, 14***). *În propriul lor tărâm ceresc natal, aceste trupuri schimbate strălucesc cu o lumină albă şi blândă. Dar iată tipul! Veşmintele de glorie şi frumuseţe făcute pentru Marele Preot din materiale albastre, purpurii, stacojii, aur şi pietre preţioase, erau destinate slujirii în Locul Sfânt din afara vălului, ilustrând condiţiile de pe pământ. Prin urmare,* ***o biserică glorioasă trebuie să iasă pe pământ înainte de intrarea dincolo*** *de văl în locurile cereşti.*

[Îmbrăcămintea în detaliu]

Acum să examinăm fiecare dintre articolele de îmbrăcăminte sau de îmbrăcăminte cu care era îmbrăcat Marele Preot şi, făcând acest lucru, voi dezvălui ceea ce va ieşi la iveală în poporul

© Biblioteca Spirituală

ales de mine. În primul rând, aș vrea să rețineți că lui Moise i s-a poruncit să facă „veșminte sfinte" pentru Aaron (***Exod 28:2***) și că Moise a fost cel care a pus veșmintele *pe* Aaron în momentul consacrării sale (***Leviticul 8:6-9***). Și aici este un dublu tip. Așa cum Marele Preot era un tip, atât al lui Hristos, cât și al Trupului Său, tot așa Moise este un tip al lui Hristos și o anumită parte din Trupul Său. Practic, veșmintele „slavei și frumuseții" portretizează prevederile lui Hristos în lucrarea Sa ispășitoare și răscumpărătoare, dar împodobirea sau aducerea la iveală a bisericii glorioase depinde și *de* slujirea anumitor aleși care alcătuiesc grupul lui Moise, spre deosebire de grupul lui Aaron.

Cine sunt aceștia care trebuie aduși într-un loc de putere și autoritate înainte de venirea la iveală a bisericii glorioase? Ei sunt „***fiii manifestați***" care se vor îmbrăca în nemurire și nu vor mai fi supuși morții. Și datorită slujirii lor împuternicite de Duhul Sfânt, ei vor fi folosiți cu putere pentru a aduce restul Trupului lui Hristos într-un loc de unitate și putere spirituală. ***Va exista o manifestare dublă***: 144.000 de sfinți din primele roade vor fi luați la iveală la începutul perioadei necazului. Ei vor avea capacitatea de a apărea și de a sluji *sfinților* rămași. Un grup mult mai mic se va îmbrăca în nemurire în trupuri fizice, rămânând pe pământ pentru a sluji într-un tărâm al puterii pentru a ajuta la nașterea bisericii glorioase. Deși etapele inițiale sunt chiar acum evidente în multe locuri, gloria deplină a bisericii nu va ieși la iveală până când perioada necazului nu va începe.

[Efodul]

Prima îmbrăcăminte menționată în ordinea instrucțiunilor pentru confecționare a fost efodul. (***Exod 28:6-14***). Din perspectiva Dumnezeului *tău,* acesta era veșmântul de bază al Marelui Preot. Efodul era veșmântul exterior care acoperea partea superioară a corpului. Era cel mai decorativ element al îmbrăcămintei sale. Mai mult decât orice altceva, era semnul funcției sale. Efodul era făcut din două bucăți de material pestriț - din aur, albastru, purpuriu, stacojiu și in fin răsucit - unite la nivelul umerilor și trecute peste cap. Era prins în jurul corpului cu ajutorul unei cingători asemănătoare unui brâu, țesută ca parte a veșmântului. O parte a efodului erau două pietre gravate, montate în filigrane de aur și cusute *pe* veșmânt acolo unde se uneau umerii. (***Exod 28:9-12***). De asemenea, o parte integrantă a efodului era pieptarul judecății (***Exod 28:12-30***). Era făcut din același material pestriț ca și efodul. Materialul era împăturit de două ori, formând o pungă de aproximativ 24 cm pătrați. Era fixat de efod în față, peste inimă, fiind legat cu lanțuri de aur în partea de sus. Lanțurile erau trecute prin inele de aur, care erau cusute pe marginile din partea de sus a fiecărei părți a pieptarului și prinse de filigrane pe umeri. Era fixat de efod în partea de jos cu panglici albastre. Panglicile erau trecute prin inelele de aur, care erau cusute pe marginile interioare din partea de jos a pieptarului și legate de alte inele de aur cusute pe părțile laterale ale efodului, chiar deasupra brâului în formă de curea.

Douăsprezece pietre, câte una pentru fiecare dintre seminții le lui Israel, erau așezate în incinte de aur și atașate pe partea din față a pieptarului, formând patru rânduri de pietre (***Exod 28:17-21***). Fiecare dintre pietre trebuia să aibă gravat *pe* ea numele uneia dintre seminții. Cele două pietre de pe umerari trebuiau să aibă, de asemenea, gravate pe ele numele celor douăsprezece seminții, câte șase pe fiecare piatră. O parte din funcția Marelui Preot era să poarte aceste nume pe umeri și *pe* inimă când intra în tabernacol ca să slujească înaintea Domnului. (***Exod 28:12, 30***). În interiorul incintei asemănătoare unei pungi a pieptarului erau plasate Urim și Tumim, prin intermediul cărora Marele Preot obținea răspunsuri directe de la Domnul Dumnezeu cu privire la treburile națiunii. Urim și Tumim erau obiecte speciale date lui Moise când era pe munte și primea instrucțiunile pentru tabernacol și preoție. Ele au fost primite din mâna Domnului Dumnezeu, la fel ca tablele originale de piatră *pe* care erau scrise Cele Zece Porunci. Cele Zece Porunci erau preceptele fundamentale ale dreptății, care urmau să formeze temelia vieții națiunii; prin urmare, erau gravate pe pietre special pregătite. Urim și Tumim, aflate în posesia Marelui Preot, ofereau mijloacele de îndrumare directă în aplicarea și implementarea preceptelor fundamentale. Prin urmare, acestea erau un adaos important la tablele de piatră. Atunci când erau folosite de Marele Preot, acestea emiteau culorile de bază care formează lumina,

© Biblioteca Spirituală

în acelaşi mod în care o prismă refractă lumina soarelui şi o descompune în cele şapte culori primare. Însuşi cuvântul „*Urim*" înseamnă lumină. Nu era nevoie de lumină naturală pentru a folosi obiectele; lumina era în interiorul lor; dar trebuiau folosite împreună pentru a produce efectul indicat de numele „*Tumim*", care înseamnă perfecţiune. Cuvântul arată răspunsul fundamental sau primar primit pentru o aplicare şi implementare perfectă a Celor Zece Porunci. Nu exista nicio scuză pentru incertitudine. Gândul Domnului putea fi uşor primit cu privire la orice întrebare şi ar fi o „*descompunere*" perfectă a adevărului sau luminii date în Cele Zece Porunci. Aceste obiecte vor fi luate în considerare mai târziu, căci, din moment ce toate lucrurile referitoare la Marea Preoţie erau tipice şi au corespondenţa lor spirituală, nu este necesar să înţelegeţi exact cum au fost folosite Urim şi Tumim.

Întrucât efodul era veşmântul de bază al Marelui Preot, permiteţi-mi să vă arăt ce simbolizează. Toate veşmintele Marelui Preot ilustrează diverse aspecte ale tabernacolului uman care adăposteşte spiritul zămislit de Dumnezeu. Aşa cum tabernacolul ridicat în pustie era format din două părţi de bază: curtea exterioară şi incinta cortului, tot aşa există două părţi ale celui care adăposteşte spiritul uman: corpul fizic exterior şi corpul sufletesc interior. Contactul spiritului uman cu Spiritul Divin se face prin intermediul vehiculului sufletului. Sufletul participă la forţele vitale ale corpului fizic, dar este un vehicul mult mai fragil, sensibil la impresiile din lumea spirituală. Întrucât efodul era veşmântul care îi permitea Marelui Preot să comunice cu Divinitatea, acesta este un tip al sufletului creştinului născut din nou. Înainte ca sufletul să poată fi un mediu de comunicare cu Divinul, trebuie mai întâi curăţat de efectele întinatoare ale păcatului; acest lucru se realizează prin sângele lui Isus Hristos. Apoi, trebuie să fie infuzat cu viaţă divină, făcând posibilă orientarea forţelor sale spre Dumnezeu şi oferind mijloacele pentru restructurarea sa completă după asemănarea Fiului lui Dumnezeu. Un suflet cufundat în păcat este acordat în mod natural la influenţele vibratorii ale inamicului - Satana. Este extrem de susceptibil la impresiile de gândire şi la atracţiile dorinţelor forţelor malefice invizibile. Prin urmare, pentru a deveni un mediu pentru comunicarea divino-umană, trebuie să fie complet curăţat şi purificat, astfel încât să primească şi să accepte doar acele influenţe vibratorii care sunt înălţătoare şi edificatoare.

Vă voi vorbi despre fiecare parte a efodului şi a pieptarului care îl însoţeşte şi vă voi arăta semnificaţia ei tipică în ceea ce priveşte sufletul creştinului născut din nou. A fi „*născut din nou*" înseamnă a fi regenerat în interior prin sămânţa incoruptibilă a lui Hristos (***1 Petru 1:23, Iacov 1:21***), primind VIAŢĂ în suflet; şi făcând sufletul să devină un vehicul nemuritor pentru spiritul uman. În persoana nemântuită, care nu a primit VIAŢĂ prin Hristos, sufletul este supus morţii la fel ca şi trupul fizic (***Ezechiel 18:20, Matei 10:28***). Dar în persoana mântuită, sufletul a fost inundat de viaţă veşnică, iar în cazul morţii trupului fizic, sufletul devine atunci un corp funcţional sau un vehicul pentru spirit în tărâmurile cereşti. Acum, puterile sau funcţiile sufletului, care constituie omul o personalitate vie în lumea obiectivă, pot fi folosite fie independent de Dumnezeu, fie în supunere faţă de mintea şi voinţa lui Dumnezeu. Scopul acestui cuvânt de revelaţie este de a arăta cum sufletul devine acordat la viaţa şi conştiinţa divină, devenind nu mai un vehicul pentru auto-exprimare, dominat de necurăţie prin puterile întunericului; ci un vehicul pentru exprimarea însăşi naturii şi fiinţei Hristosului lui Dumnezeu.

După curăţirea iniţială a sufletului prin sângele lui Hristos şi primirea VIEŢII prin sămânţa incoruptibilă, în suflet se stabileşte un punct de contact care devine un conductor pentru ca Duhul lui Dumnezeu să curgă pentru a energiza şi a înălţa. De asemenea, întrucât „sămânţa" care a fost altoită în suflet provine din trupul glorificat al Fiului lui Dumnezeu, ea conţine toată esenţa naturii şi fiinţei Sale şi astfel devine un „*vârtej al perfecţiunii*" pentru restructurarea completă a ţesăturii sufletului după asemănarea Sa. Prin urmare, Cuvântul Viu (sămânţa altoită - Hristosul din interior) şi Duhul (Duhul Sfânt) lucrează împreună pentru a ţese şi a lustrui cu „*lucruri iscusite*" (***Exod 28:6***) „efodul" sau veşmântul sufletesc al creştinului născut din nou. Materialul de bază pentru efod era inul fin. Acest in fin este un simbol al neprihănirii lui Isus Hristos (***Apocalipsa 19:8***), care este împărtăşită sufletului prin Cuvânt şi Duh (***1 Corinteni 1:30, 11 Corinteni 5:21, Romani 8:4***). Sufletul este „făcut neprihănit" numai prin Hristos; nu există altă cale. Neprihănirea

© Biblioteca Spirituală

lui Hristos, care este atribuită mai întâi celor care cred în lucrarea Lui ispăşitoare, făcându-i să fie îndreptăţiţi gratuit prin harul Său (***Romani 3:22-24, 4:5-11, 22-25***), trebuie ulterior să fie împărtăşită şi „ţesută" ca parte integrantă a ţesăturii sufletului.

lte elemente trebuie, de asemenea, „ţesute" în ţesătura sufletului, aşa cum este indicat de inul fin completat cu aur, albastru, purpuriu şi stacojiu (***Exod 28:6***). „Aurul" reprezintă caracterul încercat şi dovedit, care vine doar prin creuzetul experienţei, deoarece harul lui Hristos, lucrând prin intermediul Duhului Sfânt, face ca cineva să se ridice deasupra ispitei, presiunilor şi diferitelor încercări de foc, ţesând în frumuseţea statorniciei, răbdării şi credincioşiei, fără amărăciune, mânie sau întoarcere (***Romani 5:3-5, Iacov 1:2-4, 1 Petru 1:6-8, Evrei 10:35-39***). Albastrul din efod este un tip de aspiraţii cereşti: ceea ce îl face pe cineva să-şi îndrepte mintea *spre* lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl (***Coloseni 3:1***). „Gândirea" este o funcţie importantă a puterilor sufletului. Capacitatea creativă a minţii poate determina în mare măsură urzeala şi bătătura texturii sufletului. Prin puterea lui Hristos înviat dinlăuntrul nostru, mintea trebuie să fie înviorată la domnia prezentă a lui Hristos ca Domn peste întreaga fiinţă, făcând ca toate gândurile noastre să fie centrate în realitatea continuă a prezenţei Sale, astfel încât nimic nu să fie văzut în afară de lucrarea Sa providenţială. Dacă acest concept poate fi inculcat şi practicat zilnic, mintea va fi reînnoită continuu, iar viaţa transformată, permiţând „albastrului" aurei cerului să devină o parte integrantă a frumuseţii sufletului (***Efeseni 4:23, Romani 12:2***). Purpuriul din efod este o imagine a gloriei supreme a celui care urmează să fie rege-preot cu Hristos, să domnească şi să domnească împreună cu El în Împărăţia Sa (***Apocalipsa 5:10, 20:6***). Strâns legată de aceasta şi indispensabilă este stacojiul iubirii sacrificiale; dorinţa de a te dărui totul Mântuitorului în devoţiune şi ascultare. Căci numai dragostea revărsată Îi permite Duhului Sfânt să „*împletească*" aceste calităţi care participă la stacojiul şi purpuria „*preoţiei împărăteşti*" şi la frumuseţile maturizării filiaţiei. (***1 Ioan 3:16***)

[Mantaua Efodului]

Înainte de a analiza mai departe semnificaţia tipică a efodului, trebuie luate în considerare veşmintele aferente. Imediat sub efod se afla un veşmânt cunoscut sub numele de „manta efodului" (***Exod 28:31-35***). Era făcută complet din material albastru. Se punea peste cap, la fel ca şi efodul, oferind o acoperire completă pentru partea superioară a corpului şi ajungând până sub genunchi. Deoarece era o acoperire mai completă decât efodul, se putea vedea unde cobora peste braţele superioare sub formă de mâneci scurte şi unde ajungea sub efod, în partea de jos. Fiind dintr-un material mai grosier decât efodul, complet de aceeaşi culoare şi neîmpodobit, este un tip al corpului fizic care este învelişul exterior sau „veşmântul" pentru spiritul uman în lumea obiectivă. Acest lucru ar putea fi dificil de înţeles, deoarece era purtat sub efod. Dar veşmintele Marelui Preot sunt văzutedin punctul de vedere al contactului şi comunicării cu Dumnezeu; iar instrumentul principal care primeşte şi transmite impulsuri de gândire şi devine sensibilizat la conştientizarea Spiritului şi la lucrările Spiritului, fiind modelat şi împodobit cu însăşi frumuseţea şi caracterul lui Isus Hristos, este acel vehicul sau corp extrem de fragil numit suflet. Sufletul interpătrunde corpul fizic şi formează o substanţă de legătură între spiritul uman şi corpul fizic. Deoarece consistenţa sa are o textură fin atenuată, permite spiritului care locuieşte în el să se „aşeze" sau să ia contact în corpul fizic şi să folosească corpul fizic ca vehicul expresiv în lumea obiectivă. De asemenea, datorită naturii sale extrem de fragile, sufletul este foarte sensibil la impresiile făcute asupra sa, la fel ca un instrument de înregistrare sensibil; astfel, sentimentul şi răspunsul funcţionează prin intermediul sufletului, primind şi emiţând reacţii şi atitudini mental-emoţionale. El devine atunci suma şi substanţa naturii sau personalităţii unei persoane; şi, de asemenea, în ţesătura sa este ţesută esenţa caracterului cuiva. Întrucât frumuseţea şi podoaba veşmintelor Marelui Preot se aflau în efod şi nu în haina efodului, aceasta ilustrează prin tip că preotul creştin din Trupul lui Hristos trebuie să manifeste frumuseţea vieţii şi caracterului lui Hristos din omul interior al inimii sau sufletului şi nu să fie preocupat în primul rând de podoaba omului exterior sau fizic (vezi ***1 Petru 3:3-4***). De asemenea, întrucât efodul era purtat pe dinafară şi frumuseţea lui se vedea, în timp ce haina efodului era sub el şi doar parţial vizibilă, aceasta

© Biblioteca Spirituală

ilustrează adevărul că ceea ce alţii ar trebui să „vadă” şi să fie conştienţi este frumuseţea şi slava lui Hristos din interior, strălucind în expresia unui suflet complet remodelat şi modelat după asemănarea Lui, mai degrabă decât înfăţişarea exterioară sau exterioară a omului fizic.

În jurul tivul robei efodului erau cusute replici de rodii din albastru, purpuriu şi stacojiu. Între rodii erau aşezaţi clopoţei de aur, meniţi să scoată un sunet în timp ce Marele Preot slujea înaintea Domnului în Locul Sfânt (***Exod 28:33-35***). Rodiile sunt un tip de rodnicie datorită numeroaselor lor seminţe. Întrucât se aflau pe robea efodului, ele indică acel „fruct” sau sământă care este generată de forţele vitale din corpul fizic. Doar o mică fracţiune din miliardele de celule seminţe produse în corpul unui bărbat normal sunt folosite vreodată pentru a concepe copii. Prin urmare, ar trebui să fie evident pentru toţi că există un alt scop pentru această sământă. Este dincolo de scopul acestui „cuvânt” să detalieze pe deplin funcţia şi scopul ascuns al acestei seminţe a vieţii, dar în era viitoare a fiilor lui Dumnezeu care se manifestă, aceasta va deveni o cunoaştere comună. Şi chiar şi în etapele finale ale acestei epoci, cei care vor intra pe deplin în gloria slujirii preoţeşti a lui Hristos pe pământ vor ajunge să cunoască misterele implicate. „Misterul” rodiilor este strâns legat de clopoţeii de aur care alternau între ei pe tivul robei efodului. Aurul este un simbol al Duhului şi al lucrurilor divine. Clopoţeii, funcţionând în timp ce Marele Preot slujea înaintea Domnului în Locul Sfânt, indică, prin simbol, că toate forţele vitale trebuie canalizate către „aurul” Duhului, „ca să nu moară” (***Exod 28:35***). Cu alte cuvinte, aceasta este cheia nemuririi în trup omenesc. În Locul Sfânt, ÎN AFARA vălului, Marele Preot slujea cu aceste veşminte - cu rodiile şi clopoţeii. Astfel, ele descriu un secret pentru cei care vor intra în plenitudinea lucrării răscumpărătoare a lui Hristos în timp ce se aflau încă pe pământ în trupuri de carne şi sânge. Chiar şi Domnul Isus a făcut aluzie la acest mister, aşa cum este consemnat în ***Matei 19:12***.

[Tunica]

După ce am analizat roba efodului, permiteţi-mi să vă arăt acum semnificaţia tipică a acelei haine care se afla sub ea, lângă corpul Marelui Preot. O tunică albă, ţesută din in fin, care acoperea întregul corp, atât superior, cât şi inferior, era pusă mai întâi pe Marele Preot. Peste aceasta se purta roba efodului, iar apoi se punea efodul în sine la urmă. (***Exod 28:39, 29:5***). Tunica ajungea până la picioare şi acoperea şi braţele cu mâneci lungi şi strâmte. Era suficient de mare pentru a atârna lejer pe corp, dar era încingută de corp prin intermediul unei cingători special confecţionate, decorate cu diverse culori. V-am arătat deja cum efodul reprezintă sufletul creştinului născut din nou, iar roba efodului corpul fizic. Formând o legătură între sufletul extrem de fragil şi corpul de carne, este ceea ce este cunoscut sub numele de „sistem nervos autonom”. Diferiţii nervi şi ganglioni nervoşi sunt reprezentaţi de firele de in fin răsucit din care era ţesută tunica. Acest sistem nervos auto-acţiune, cu sistemele sale simpatice şi parasimpatice, determină organismul fizic să răspundă şi să reacţioneze la dorinţele, sentimentele şi emoţiile care apar ca urmare a puterilor sufleteşti rezidând în interior. De aceea este atât de important să avem atitudinile mental-emoţionale corecte în orice moment. Puterea sufletului de a afecta starea corpului fizic este mare. De exemplu, furia care apare în suflet are efectul asupra anumitor organe din corpul fizic, fiind activate prin stimularea sistemului nervos simpatic. Astfel, o mare varietate de emoţii negative şi distructive şi sentimente înrădăcinate pot slăbi foarte mult funcţionarea normală a corpului şi îl pot face mult mai susceptibil la incursiunile organismelor prădătoare, care sunt mereu gata să profite de zonele de slăbiciune ale corpului fizic. Inul fin răsucit al tunicii, care acoperea întregul corp al Marelui Preot,este o imagine potrivită a fibrelor nervoase fine şi delicate care acţionează ca un sistem de comunicare în întregul corp. Nicio persoană nu poate sluji în mod adecvat şi eficient ca preot creştin în slujba Domnului fără o influenţă sănătoasă a puterilor sufleteşti asupra corpului fizic. Acest lucru se întâmplă doar atunci când Hristosului din interior i se permite să controleze şi să direcţioneze toate procesele mentale şi emoţionale în canale care vor înălţa spiritual şi vor spori fluxul vieţii Spiritului pentru a accelera corpul fizic prin intermediul sistemului nervos simpatic. Altfel, reacţiile stimulilor mental-emoţionali asupra corpului vor fi distructive şi dăunătoare.

Deşi tunica în sine era în întregime din in alb, brâul cu care era încinsă era decorat cu

© Biblioteca Spirituală

broderie de diferite culori. Aceasta este, din nou, menirea de a ilustra relaţia tipică dintre tunică şi efod, căci efodul era pestriţ cu aceleaşi culori. Cu alte cuvinte, efodul, sau sufletul, este strâns legat de tunică, care reprezintă sistemul nervos autonom. Prin intermediul acestui sistem, sufletul afectează corpul de carne, sau roba efodului, care era purtată între efod şi tunică. Nu vedeţi, poporul Meu, că slujirea preoţiei implica *omul în întregime?* Scopul Meu este ca să existe o relaţie perfectă între funcţiile sufletului (*facultăţile mental-emoţionale*) şi corpul fizic. Căci numai atunci corpul fizic poate fi un vehicul perfect sănătos pentru slujirea preoţiei a sfinţilor Mei. Nu vă gândiţi că trupul fizic a fost creat pentru a fi supus morţii. Este o parte necesară a omului total în slujba Dumnezeului său. Răscumpărarea sa completă este o parte necesară a planului Meu total pentru om, iar răscumpărarea prevede relaţia şi funcţionarea perfectă atât a corpului, cât şi a sufletului.

[Pietrarul]

Acum să privim mai atent la „pieptarul judecăţii". Aaron trebuia să „poarte neîncetat judecata copiilor lui Israel pe inima sa, înaintea Domnului" (***Exod 28:30***). Aceasta se făcea prin intermediul celor douăsprezece pietre preţioase *pe* care erau gravate numele celor douăsprezece seminţii (***Exod 28:21***). În primul rând, aceasta ilustrează sentinţa judecătorească pe care Isus Hristos, adevăratul Mare Preot, a luat-o *asupra* Sa pentru ca cei care cred în El să poată fi liberi. Faptul că Marele Preot le poartă în mod continuu *pe* inimă portretizează mijlocirea continuă a lui Isus Hristos la dreapta Tatălui (***Romani 8:34, Evrei 7:25***). Dar există o altă semnificaţie aplicată vieţii preotului creştin. Pietrele preţioase sunt tăiate pentru a reflecta frumuseţea luminii pe măsură ce aceasta îşi aruncă razele în diferitele formaţiuni de culoare - făcând ca fiecare piatră să strălucească cu propriile sale caracteristici unice. Aşa cum fiecare piatră de pe pieptar era gravată cu numele uneia dintre seminţiile lui Israel, aceasta ilustrează faptul că fiecare piatră este un tip al unei caracteristici sau virtuţi particulare care trebuie împărtăşită şi „gravată" în însăşi structura sufletească a fiecărui israelit adevărat. Astfel de „*pietre preţioase*" vor reflecta frumuseţea însăşi a vieţii lui Isus Hristos, care umple fiinţa interioară a fiecărui creştin sfinţit prin Duh. Semnificaţia tipică şi spirituală a fiecărui trib şi a fiecărei pietre ar trebui să fie împlinită în viaţa interioară a fiecărui creştin care doreşte să intre în slujirea preoţiei depline a lui Isus Hristos. Căci fiecare parte a podoabei Marelui Preot este o reprezentare a ceea ce poate deveni o parte integrantă a vieţii şi experienţei creştinului.

[Urimul şi Tumimul]

În interiorul pliului asemănător unei pungi al pieptarului judecăţii se aflau Urimul şi Tumimul. *V*- am arătat deja că acestea erau obiecte date lui Moise prin care Marele Preot putea discerne gândul Domnului cu privire la aspecte specifice legate de aplicarea şi implementarea Celor Zece Porunci. Dar care este semnificaţia lor antitipică în viaţa preotului creştin? Pieptarul judecăţii, cu Urimul şi Tumimul său, era o parte integrantă a efodului. *V* -am arătat deja că efodul este un tip al sufletului regenerat al creştinului născut din nou. Un astfel de suflet a fost „acordat" la conştiinţa divină şi, dacă este păstrat liber de influenţele contaminante, este din ce în ce mai sensibil la comunicarea din partea Duhului Domnului. În aspectele sale de bază sau fundamentale, această comunicare este primită sub formă de impresii, discernământ spiritual, vise şi conştientizare spirituală a experienţelor parabolice, care fac parte din supravegherea providenţială zilnică a fiecărui creştin. Acesta este preotul creştin cu efod în timp ce slujeşte Domnului şi în timp ce primeşte de la Domnul comunicare transmisă prin glande şi sistemul nervos simpatic în suflet sau conştiinţă interioară. La această comunicare de bază se pot adăuga Urim şi Tumim. Aceasta implică o sensibilitate sporită la vocea Domnului, care vorbeşte mai specific şi nu în impresii generale.

O astfel de sensibilitate crescută este produsă mai întâi de Urim, care înseamnă lumină. „Lumina" este albul crescut, sau puritatea, corpului sufletesc, plus ajustarea prin intervenţie divină a anumitor „cordoane" interne care fac posibilă „intensificarea" recepţiei în organismul uman la o intensitate mai mare. Astfel, capacitatea de a se „acorda" la razele de lumină care transmit „vocea Domnului" către cei care au intrat în posesia „Urimului" este mult sporită.

© Biblioteca Spirituală

„Urimul" intră în funcţiune iniţială atunci când un creştin se supune operaţiunilor Duhului Sfânt în ceea ce este cunoscut sub numele de botezul Duhului înflăcărat. Dar majoritatea creştinilor sunt atât de lamentabil ignoranţi în ceea ce priveşte adevărata natură şi scopul botezului Duhului Sfânt şi atât de prost învăţaţi despre cum să-şi menţină sfinţirea Duhului, permiţând sufletului să fie păstrat liber de influenţele pângăritoare, încât primesc puţin beneficiu de pe urma operaţiunii spirituale a „Urimului" din interior.

Comunicarea supremă din partea Domnului poate fi experimentată doar atunci când Tumimul lucrează şi cu Urimul. Tumimul înseamnă perfecţiune sau completitudine. Intră în acţiune în organismul uman doar după intrarea în nemurire. Atâta timp cât mortalitatea lucrează în corpul fizic, nu poate exista perfecţiune supremă în viaţa preotului creştin. Nici el nu poate sluji pe deplin *Domnului* în podoaba antitipică a preoţiei. „Tumimul" care funcţionează în interior provoacă anumite schimbări în sistemul glandular, permiţând nemuritorului să fie acordat la undele vibraţionale şi impulsuri care nu se află în raza de acţiune a muritorului. Astfel, nemuritorul nu numai că „aude", ci şi „vede" ceea ce muritorii nu pot. Există nu numai o recepţie sporită a impulsurilor vibratorii care transmit cuvintele Domnului către conştiinţa interioară, dar există şi deschiderea unui tărâm complet nou al percepţiei vizuale, deoarece impulsurile vizuale nevăzute anterior transmit receptorilor nou configuraţi o gamă vastă de formaţiuni de culoare emanate din interiorul sufletelor oamenilor. De aceea se spune despre Isus că „El îi cunoştea pe toţi oamenii şi nu avea nevoie ca cineva să mărturisească despre om, căci ştia ce era în om" (***Ioan 2:24-25***). Isus a umblat pe pământ ca un nemuritor şi putea vedea formaţiunile de gândire şi tiparele emoţionale care apăreau în tonuri de culoare vibratoare. Astfel de formaţiuni şi tipare variază foarte mult, de la extrem de urâte şi groteşti la foarte frumoase. Astfel, „Tumimul" adăugat la „Urimul" din nemuritor face posibil un tărâm al experienţei şi al slujirii mult dincolo de cel al muritorului.

[Pietrele cu nume tribale]

Mai există o parte a Efodului care trebuie dezvăluită în împlinirea sa antitipică: pietrele *pe* care erau gravate numele triburilor lui Israel şi care erau fixate pe umerii efodului. Erau două pietre şi fiecare trebuia să aibă gravate şase nume de triburi. (***Exod 28:9-11***). Aaron trebuia să poarte aceste nume înaintea Domnului *pe* cei doi umeri ai săi, ca aducere aminte. (***Exod 28:12***). În simbolismul biblic, umărul reprezintă puterea. (***Isaia 9:6***). Marele preot care poartă triburile lui Israel *pe* umerii săi este o imagine a puterii susţinătoare a lui Isus Hristos, adevăratul Mare Preot, în împărtăşirea vieţii şi puterii Sale divine tuturor celor care se folosesc de harul Său. În împlinirea sa individuală în preotul creştin, pietrele gravate pe umeri sunt un tip al harului biruitor oferit prin puterea sau puterea umplerii Duhului Sfânt. Această „***plinătate***" este portretizată prin gravarea tuturor numelor de triburi pe cele două pietre de umer. Pietrele de pe umeri şi pietrele din pieptar erau conectate simbolic prin intermediul lanţurilor de aur care erau fixate de monturile pietrelor de pe umeri şi se strecurau prin inele de aur ataşate la marginile pieptarului. Astfel conectate, ambele seturi de pietre indică dubla lucrare a Duhului în regenerare şi împărtăşire. Pietrele din pieptar sunt în mod special indicative pentru lucrarea de regenerare, iar pietrele aşezate *pe* umeri sunt reprezentative în mod special pentru împărtăşirea care vine în momentul botezului cu Duhul Sfânt.

[Mitra]

Ultima parte a veşmintelor Marelui Preot care trebuie luată în considerare este podoaba capului, cu placa sa de aur gravată cu cuvintele „*Sfinţenie Domnului*". (***Exod 28:36-37***). Podoaba capului, sau mitra, era făcută din in fin pentru a înfăţişa totalitatea dreptăţii lui Isus Hristos, care „împodobeşte" preotul creştin, controlând fiecare aspect al fiinţei sale, inclusiv mintea. Placa de aur cu gravarea sa este simbolică pentru o lucrare specială a harului divin în pregătirea celor care urmează să vină cu o slujire care se referă la Cuvântul care este „pecetluit" în interior, pentru ca mintea lui Hristos să poată curge prin ea pentru a sluji VIAŢĂ. „Aurul" plăcii semnifică o lucrare divină a Duhului prin care „sfinţenia" sau separarea *faţă de* Domnul este pe deplin realizată,

© Biblioteca Spirituală

pentru ca mintea să poată fi un canal deschis pentru Cuvântul viu al Domnului. Acest lucru este simbolizat de faptul că placa de aur curat era întotdeauna *pe* fruntea Marelui Preot (***Exod 28:38***). Tot aşa trebuie să fie pecetluiţi şi slujitorii lui Dumnezeu pe frunţi, pentru a fi pregătiţi pentru o slujire în puterea Cuvântului viu (***Apocalipsa 7:2-3***).

„*Aţi văzut acum, poporul Meu, cum trebuie să vă îmbrac în veşminte de frumuseţe şi slavă (glorie), ca să fiţi gata să-Mi slujiţi. Chiar acum îmi aduc poporul la o înţelegere mai profundă a ceea ce a fost parţial ascuns sau voalat, dar care acum urmează să fie revelat. Mai sunt multe de făcut cunoscute cu privire la slujirea preoţiei sfinţilor Mei pe pământ şi, pe măsură ce sunteţi capabili să primiţi, vi le voi revela. De aceea, vă chem să vă faceţi complet disponibili lucrării Cuvântului şi Spiritului Meu, ca să puteţi fi pe deplin împodobiţi pentru marea recoltă a timpului sfârşitului care vine. Lăsaţi-mă să împlinesc în voi tot ceea ce este înfăţişat în veşmintele Marelui Preot. Tot aşa veţi fi folosiţi pentru gloria Mea în zilele care vor veni*."

(Sfârşitul profeţiei).

Descărcaţi cărţi spirituale gratis din – „*Noua Revelaţie a lui Isus Hristos*"

Sursa: https://archive.org/details/@noua_revela_ie_a_lui_iisus_hristos